

Antidogma - Kennedy meggyilkolása és a nem létez? lobbii II.

2013 december 21. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Mivel Kennedy tovább fokozta a nyomást Izrael titkos atomfegyverkezési programjának feladása érdekében, Ben-Gurion inkább megvált a posztjától. Az amerikai elnök azonban nem kímélte az új izraeli miniszterelnököt, Lévi Eskólt sem.

Avner Cohen szerint világosan az értésére adta, hogy az USA Izrael iránti elkötelezettségét és támogatását „komolyan veszélyeztetheti”, ha az izraeli vezetők nem szolgáltatnak „hitelt érdemlő információkat” a nukleáris téren kifejtett erőfeszítéseikről.

Kennedy kérése példátlan volt, és valójában sokkal inkább ultimátumnak tűnt. „Kennedy levele válságközeli helyzetet teremtett Eskóli irodájában”, írja Cohen. JFK meggyilkolása tehát közvetlen hatással volt az amerikai cionista lobbira, az USA közel-keleti politikájára és Izrael militarizálódására egyaránt. A „cui prodest” posztulátuma ismét beigazolódott.

Lee Harvey Oswald, aki állítólag lelötte Kennedyt és Jack Ruby, aki Oswaldot ölte meg

Alig egy évtized múlva az Izrael-lobbi már úgy elhatalmasodott Amerikában, hogy William Fulbright demokrata párti szenátor egy tévéműsorban kondította meg a vészharangot miatta: „Izrael ellenőrzés az Egyesült Államok szenátusát: tagjainak nagy többsége, mintegy 80 százaléka feltétel nélkül támogatja Izraelt; mindazt, amit Izrael akar, meg is kapja. Megdöbbenés, amilyen mértékben a zsidók ellenőrzik a médiumokat, és az a gát, amelyet a Kongresszusban kiépítettek. Itt a zsidó befolyás teljesen uralja a terepet, és csaknem lehetetlen megkapni a Kongresszustól valamit, amit nem támogatnak” (Face the Nation / CBS, 1973. április 15.). Szavainak utóbb republikánus képviselőtársaként, Paul Findley adott súlyt azzal, hogy elmondta: „Elnökválasztási kampánya során egy New York-i zsidó csoport felajánlotta Kennedynak, hogy fedezik a kampányköltségeit, ha engedi, hogy ők alakítsák a közel-keleti politikáját. Ő azonban nem egyezett bele. (...) Elnökként csak korlátozott támogatást nyújtott Izraelnek” (Washington Report on Middle Eastern Affairs, 1992. március).

Michael Collins Piper végkövetkeztetése szerint „a mérleg a következő: John F. Kennedy szilárdan elhatározta, hogy megakadályozza Izraelt az atombomba gyártásában. Lyndon B. Johnson egyszerre az ellenkező irányba fordította tekintetét. JFK halála tehát jótékonyan bizonyult Izrael nukleáris ambíciói számára, ahogyan a bizonyítékok mutatják”.

Piper elméletét a dimonai létesítmény katonai jellegét leleplezés és ezért Izraelben 18 év börtönre ítélt Mordeháj Vanunu atommérnök is osztja, világosan azzal vádolva a Moszadot, hogy meggyilkolta Kennedyt. Utóda, a vietnami háborúba belegabalyodott, könnyen befolyásolható Johnson már csak egy tehetetlen báb volt Izrael és amerikai cinkosai kezében. 1965 januárjában például elsüllyesztette az Izrael ellen is kemény atomsorompóerőfeszítéseket szorgalmazó Gilpatric-jelentést, mert tartott az amerikai zsidók reakciójától. Richard Nixon azonban még nála is továbbment a cionista entitással való kollaborálás útján, nem véletlenül nevezte Golda Meir izraeli

miniszterelnök „Izrael valaha volt legjobb barátjának”.

Avner Cohen *Israel and the Bomb* című könyvének recenziójában Reuven Pedatzur katonai elemző elismeri, hogy „JFK amerikai elnök meggyilkolása brutálisan véget vetett az amerikai adminisztráció masszív nyomásgyakorlásának Izrael kormányára, hogy ez utóbbi fejezze be az atomprogramját. (...) Kennedy nagyon világosan megmondta az izraeli miniszterelnöknek, hogy semmiképpen sem fogadná el Izrael atomhatalommá válását”. Pedatzur így folytatja: „Ha Kennedy életben maradt volna, kétséges, hogy ma Izrael a nukleáris opció birtokosa lenne” (Ha'aretz, 1999. február 5.).

Cohen könyve, amely tehát megerősíti a zsidó állam és Kennedy közötti konfliktus tényét, bombaként robbant Izraelben, leleplezései az ország vezető napilapja szerint „szükségessé tennék Izrael egész történelmének az átírását”. A szerző tézise, hogy az izraeli atombomba kérdése kapcsán egy szentháromság érvényesül: a homály mint hivatalos politika, a cenzúra mint kényszerítő erő és a tabu mint társadalmi magatartás. Ahogyan Cohen teljes joggal megállapítja, jelenleg Izrael az egyedüli atomhatalom a nyolc közül, amely homályba burkolja ezt a képességét. Mindez különösen aggasztó annak tudatában, hogy „az izraeliek lényegében készek lennének szükség esetén felrobbantani a világot, önmagukat is beleértve, ha arab ellenségeik legyőzéséhez ezt kellene tenniük” (Seymour M. Hersh, *The Samson option: Israel's nuclear arsenal and American Foreign Policy*, Random House, 1991).

Egy jogállamban a törvények mindenkire vonatkoznak. Legalábbis ezt gondolta a már említett William Fulbright, az amerikai szenátus külügyi bizottságának elnöke, akit megdöbbentett az a tény, hogy a Zsidó Ügynökség által létrehozott Amerikai Cionista Tanácsot (AZC) az érvényben lévő jogszabályokkal ellentétben nem egy „idegen kormány ügynökéeként” regisztrálták. Ezért 1962-ben szenátusi meghallgatásokat tartott az anomália felderítésére.

Emlékeztetőül: ekkoriban JFK volt az államfő, fivére, Robert Kennedy pedig az igazságügyi miniszter. A szenátusi vizsgálat eredményeként 1963 októberében – vagyis egy hónappal Kennedy elnök meggyilkolása előtt – az igazságügyi tárca azt követelte, hogy a cionista tanácsot „külföldi ügynökként” vegyék nyilvántartásba. A körülmények szerencsés összejátszása (?) folytán azonban az acta került az ügy. Kennedy halála kétszeresen is Izraelnek kedvezett, amely így az atomprogramjával kapcsolatos indiszkrét kérdésközpontot éppúgy megúsza, mint az amerikai adminisztráció szívébe plántált dárdahegye (az AZC) idegen ügynökként való regisztrációját.

1963 november 22 Dallasban, a Kennedy elnök lelövése előtti percek.

Ilyen véletlenek vannak? Egyes megrögzött konspiracionisták kételkednek ebben. Izrael végül kikecmergett a darázsfészekből. Egy államfő meggyilkolása árán. JFK halála az amerikai kormány átalakítását eredményezte, és fivére megvált az igazságügyi tárcától. Az „idegen ügynök” stigma elkerüléséhez a cionista tanács nevet változtatott: immáron belső lobbivá maszkírozva Amerikai-Izraeli Közügyek Bizottsága (AIPAC) néven koordinálja azt a több tucat szervezetet, amelyek azon ügyködnek, hogy az amerikai politikai környezetet egy idegen állam érdekében befolyásolják. A jelek szerint igen eredményesen.

(Folytatjuk)

Gazdag István - demokrata.hu

www.flagmagazin.hu - Egy Jobb magazin az Értékek mellett!

Ajánló